

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **P. T. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2020, č. j. 3 A 45/2020 – 44, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podanou kasační stížností napadla shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, č. j. MV-29752-5/SO-2020. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 12. 2019, č. j. OAM-6018-15/DP-2019, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jelikož v době trvání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností ode dne 24. 7. 2017 do dne 31. 3. 2019 byla stěžovatelka pravomocně odsouzena. Stěžovatelka byla uznána vinnou rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, sp. zn. 10 To 49/2018, za zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, za který jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 let, tedy do dne 16. 10. 2021.

[2] Stěžovatelka současně s kasační stížností požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V návrhu uvádí jako důvod pro přiznání odkladného účinku závažnou újmu, jež stěžovatelce hrozí v případě vycestování z České republiky, jelikož tady žije ve společné domácnosti s jednou ze svých dcer. Stěžovatelka nemá ve Vietnamu žádné zázemí a ve svém věku (52 let) zde jen velmi obtížně najde zaměstnání. V České republice má

dcery a vnoučata a jejím zdrojem obživy je živnostenské podnikání na území České republiky a podpora od dcer. Stěžovatelka připomíná, že podle § 47 zákona o pobytu cizinců má právo pobývat na území České republiky po celou dobu řízení o žádosti v rámci tzv. „fikce pobytu“. V případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bude „fikce pobytu“ stěžovatelce trvat i nadále po dobu soudního řízení a nedojde ani k dočasnému zásahu do jejího rodinného a soukromého života; navíc by musela odjet do Vietnamu bez zajištěných příjmů.

[3] Je tedy zřejmé, že stěžovatelka spatřuje ve vycestování z České republiky nepoměrně větší újmu, než by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, neboť by se jednalo o výrazný a zjevně nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatelky, jejích dcer a vnoučat. Stěžovatelka má za to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je důvodné i vzhledem k aktuální situaci týkající se epidemie SARS Cov-19. Opatření orgánů veřejné moci v souvislosti s touto epidemií se v podstatě každý den mění a nelze je předvídat. Je proto reálná i možnost, že i v případě úspěchu by se stěžovatelka fakticky do České republiky nemohla vrátit. K tomu stěžovatelka uvádí, že vietnamská vláda nyní zvažuje ukončení mezinárodních letů až do konce září 2020.

[4] K návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se žalovaná v určené lhůtě nevyjádřila.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně.

[6] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[9] O návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku, byť ve vztahu k žalobě, již rozhodoval městský soud usnesením ze dne 27. 4. 2020, č. j. 3 A 45/2020 - 25, kterým nebyl žalobě odkladný účinek přiznán.

pokračování

[10] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. V dané věci však nebylo prokázáno, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naopak ze spisové dokumentace vyplývá, že stěžovatelka byla rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, sp. zn. 10To 49/2018, uznána vinnou za zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, za který jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 let, tedy do dne 16. 10. 2021. Tyto zjištěné skutečnosti stěžovatelka nijak nerozporuje ani nevyvrací. V takovém případě veřejný zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy převáží nad zcela v obecné rovině tvrzenými zájmy stěžovatelky (rodinný a osobní život na území České republiky po dobu vedení soudního řízení).

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené v případě stěžovatelky neshledal naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku, proto podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[10] Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu